

Guliga maatte vide, —
— Saa bares det ham for, —
Til Løsning og til Frelse
Det kraftigste Ord.
Saa steg han ned ad Skrænten,
Fra Krattet, i det Frie,
Dg vandred ud paa Fjeld
Ad lidt betraadte Sti.

I Skov snart Veien stnged sig,
Dg snart langs lave Strand.
Den høje Maage svæved
Henover dunkle Vand.
Klar hængte Taagens Draabe
Paa sorte Tjørn og Green,
Kun søvnt leged Boven
Med Strandens Tang og Steen.

Men fjernt, hvor Hynten slipper,
En Røg steg mod Sky;
Der vinede han Hytten
I Buskenes Ly.
Af Steen og Mos var Væggen,
Dens Lag af bleget Tang; —
Der standsed han og lytted
Til den sølsomste Sang.